

TROEP IV BERICHTEN

Nummer 20, september 2019.

Beste vrienden van troep 4.

Na het W2019 zomerweekend zijn we jullie wel een verslag van deze happening schuldig. Enkele foto's in dit bericht en een verwijzing naar de vele foto's op de website zijn ongetwijfeld voor de deelnemers en voor degenen die er helaas niet bij konden zijn, interessant.

Zomerweekend 2019

Bijna een jaar geleden ontstond bij de vergadertijgers van troep 4 het idee om een kampeerweekend te organiseren voor oud leden en kinderen en kleinkinderen. Wij willen niet verzanden in reünies voor oude mannen met enkel herinneringen om op te teren. Zo ontstond dit plan. Eigentijds kamperen met een vleugje nostalgische sfeer om zo de jongere generaties een beetje te laten begrijpen waarom de opa's de tijd als padvinder als zo waardevol hebben ervaren.

En verder wilden we natuurlijk gewoon plezier hebben met elkaar.

Ik denk dat het bovenstaande gelukt is. Je kunt bedenken en voorbereiden wat je wilt, maar de deelnemers moeten er samen wat van maken. Welnu, dat hebben ze gedaan! We vinden het fijn dat het gelukt is om met kinderen, ouders en grootouders allerlei activiteiten te ondernemen die 50 jaar geleden heel bijzonder waren. Daarbij was het best spannend om te zien of spellen, puzzels, speurtochtjes en kampvuur ook in deze tijd van pretparken, luxe vakanties en animatie teams op campings nog wel leuk zijn.

Wij, Kees, Leendert, Jan Willem, Rob en Hans bedanken alle deelnemers voor het enthousiasme en het gezellig meedoen aan dit unieke weekend. We kijken er met veel voldoening op terug!

Hieronder wat sfeerbeelden. Voor een gedetailleerd foto verslag verwijzen we naar de website die door Kees weer tot in de details keurig verzorgd is.

koffie en appeltaart bij de start van het weekend

op zwerftocht

de barbecue

kampvuur geleid door Cor Erkelens

de kermis

Dit is een troep 4 bericht zonder geluid, maar het weekend eindigde met een **daverende troep yell !!!!**

Bekijk het fotoverslag van het W2019 weekend op de boemsjikkeboom website, we zijn erg gelukkig dat er door velen foto's van dit evenement zijn gemaakt en bereid waren die voor dit fotoverslag aan te leveren. Er valt dus heel wat te bekijken.

En verder:

Verder wensen we jullie allen veel plezier bij het bekijken van de foto's.

Op korte termijn zullen we een grote activiteit zoals W 2019 niet organiseren, maar het denken staat niet stil en natuurlijk houden we contact door middel van troep 4 berichten.

Hieronder vinden jullie nog een bijzondere aflevering van de zwerf rubriek.

Mijn verhaal stopt hier. Namens Kees, Rob, Leendert en Jan Willem wens ik jullie weer het allerbeste. Blijf gezond! Zeker tot ziens,

Hans.

voor de Ware Zwervers

Zoals ik in TroepIVbericht nummer 18 met foto's gemeld heb, heeft Robert (Rob) van Duin eerder dit jaar een Everest Base Camp Trek gedaan. Toen Rob zich aanmeldde voor het W2019 weekend zeiden we: dit is een mooie gelegenheid waarbij hij zijn verhaal over dit grote avontuur kan doen. Daar hadden we ons, achteraf, een beetje op verkeken. Het W2019 weekend zat zó propvol activiteit, dat het er niet van gekomen is, het bleek er eigenlijk geen goede gelegenheid voor. Jammer!

Maar goed, Rob wil zijn verhaal alsnog vertellen, dat wil zeggen: opgeschreven om te lezen, hier in de rubriek *voor de Ware Zwervers*. Graag geef ik Rob het woord.

Hallo allemaal,

Mijn avontuur gaat over de reis naar het Mount Everest Base Camp te Nepal.

Anderhalf jaar geleden (maart 2018) maakten Emmy en ik, op terugreis van een kleine vakantie in Laos, een tussenstop in Bangkok, omdat onze zoon Tom daar woont. Prompt kregen we een telefoontje of we al geland waren en of we zin hadden om een biertje te komen drinken in de Groove. Dat is een bar onder een groot winkelcentrum, in het hartje van Bangkok. Ja natuurlijk doen we dat.

Daar zat hij dan, met een vijftiental collega's van zijn werk, allemaal met een andere nationaliteit. Hij vertelde dat hij weer op zoek was naar een nieuwe uitdaging. Het avontuur was: we gaan naar het Mount Everest Base Camp lopen, beklimmen in april 2019, dan zijn de dagen op zijn mooist. Steek je hand op als je meedoet!

Vele handen gingen omhoog, maar na tien minuten waren er nog maar twee over. Die van Tom en van mij. Okee, geef mij dan eerst nog maar een pilsje en daarna maak ik mijn beslissing. Voor Emmy was dat al direct een *nee*, 'Niks voor mij!', zei ze.

Nu dan maar de knoop doorhakken. Ik zei **ja**, dat wil ik wel doen.

Een paar weken later al, kreeg ik de bevestiging van de organisatie Himalayan Leisure Inc. in mijn mail. Oeps, nu is het werkelijkheid geworden. Wat moet een gepensioneerd man van 66 jaar nu toch voor trainingen gaan doen. De tocht, elf dagen lopen, berg op en berg af, is ongeveer 60 km lang en gaat van een hoogte van 2600m, via 5500m naar het Base Camp op 5540m hoogte. Wij hebben hier geen bergen en een sportschool zag ik niet zitten. Het ging om het trainen van de beenspieren en veel lopen. Dus ben ik in een flatgebouw van 9 etages maar trappen gaan lopen.

Maandagochtend om 7:00 uur, 15 keer op en neer met een rugzak van 15kg op de rug in ongeveer 70 minuten. Dus $15 \times 9 \text{ etages} \times 16 \text{ treden}$ is 2160 treden omhoog en omlaag, totaal dus 4320 treden. Dit zelfde op woensdagochtend om 7:00 uur, maar dan 10 keer op en neer in ongeveer 40 minuten, totaal 2880 treden. Op vrijdagochtend 7:00 uur, 15 km wandelschoenen inlopen. En dat elke week vanaf 29 augustus 2018 tot 18 maart 2019. Totaal is dat ruim 162.000 treden (op en neer) en 345 kilometer. Nou, daarmee moet het lukken. Of niet dan?

Tweede helft maart was het dan zo ver. Emmy en ik eerst naar Bangkok op familie bezoek. Vervolgens zijn we samen naar Kathmandu, Nepal, gevlogen. Een week daar samen even rondkijken. Tom zou na die week naar Kathmandu komen en Emmy ging met het zelfde vliegtuig, anderhalf uur later, in haar eentje terug naar Bangkok. De ene komt aan en de ander vertrekt. Ze hebben elkaar niet gezien.

Het was toen 1 april 2019. Tom en ik werden om 1:30 uur, midden in de nacht, van het hotel opgehaald, naar een plek waar nog andere internationale trekkers erbij kwamen. De groep was twaalf man met drie dragers en drie gidsen. Vijf uur rijden, over een zeer slechte weg vol met hobbels en gaten. Op een zeer klein vliegveld moesten we in een twaalfpersoonsvliegtuig stappen die ons naar Lukla vloog. Schijnt het gevaarlijkste vliegveld van de wereld te zijn. Op 2840m hoogte, tussen drie hoge bergen en met een zeer korte landings- en startbaan. Einde startbaan moet je de lucht in zijn of je valt de afgrond in. Komt goed dus.

En daar begon het avontuur. Per dag 6 tot 9 uur lopen. Soms maar 400m hoogteverschil en soms erg lang lopen, bijvoorbeeld 17km over rotsblokken. In die periode moesten wij ook de hoogteziekte pillen gaan slikken. Twee dagen voordat je op 3500m hoogte bent begin je met 2 pillen per dag, tot twee dagen nadat je weer op normale hoogte bent. En dat was Kathmandu op 1400m hoogte.

Gelukkig was Tom zo slim om dragers voor onze rugzakken te huren, € 50 voor twee rugzakken van 15kg. Die jongens hollen de berg op. Elf dagen lang, op hoogte, zonder enig probleem. Eerste dag was een eitje. Je moest zelf zo'n drie liter water meedragen om voldoende te kunnen drinken. Hotels waren matig. Eten voor de eerste keer wel redelijk. Geen bier drinken op hoogte.

In het begin heb je nog paden en daarna worden het heel veel ongelijke trappen of stenen en rotsblokken. Alles wordt door yaks en ezels na boven gedragen.

Bijvoorbeeld gas om te koken, alle etenswaren, drinken, tafel, stoelen, bedden en zo.

Er zijn geen wegen en andere transport middelen om het naar 5500m hoogte te brengen. Tot ongeveer 3500m heb je redelijke hotels, daarboven worden het houten barakken. Als het buiten vriest, dan vriest het binnen ook. Geen verwarming in het gebouw. Geen licht, slechte WC's, zeer kleine slaapkamers, slechte douches. De bedden, kussen en dekens waar al zeker 200.000 man in hebben liggen stinken, roken niet bepaald fris. Heerlijk 'fris' allemaal.

De zon schijnt 's morgens volop en in de namiddag, zo vanaf 14:00 of 15:00 uur, komen de wolken met regen of sneeuw. Dan wordt het kouder. Toen we in het vliegtuig daalden naar Kathmandu, keek ik bij 5500m op het infoscherm in het vliegtuig en zag toen dat de buitentemperatuur op dit hoogteniveau min 16 graden was. We wisten dus, wat we voor temperaturen zouden krijgen. Bangkok plus 40° en Mount Everest min 16°. Dus kleren voor de warmte mee en kleren voor de kou. Geen hutkoffer vol, maar een rugzak van 15kg en nog een klein rugzakje voor regenkleding, truien, water, etenswaren en dat soort gerei. En dat is niet veel! Hoe hoger je komt hoe ijler de lucht. Nou midden in de nacht lagen we te piepen, gieren, zuchten, te snakken naar lucht. Vreselijk. Je komt lucht te kort, al op 4000m hoogte. De volgende dag maar weer lopen. Als het niet ging, moest je zelf één of twee minuten stoppen, je tijd ervoor nemen om weer op adem te komen. De gidsen hielden je goed in de gaten. Soms kun je lang doorlopen, maar soms slechts tien meter en dan stop je maar weer. Als je pijn in je voorhoofd krijgt is dat niet erg. Dat kan door kou of zon komen of doordat je te weinig gedronken hebt. Maar als je hoofdpijn achteronder in je hoofd krijgt, moet je direct afdalen naar beneden, want dat is dodelijk.

Je kunt je niet voorstellen, dat je op 5000m hoogte zit en dat er dan nog een berg voor je ligt van 3800m hoog. Mount Everest is 8800m hoog. Uiteindelijk kom je boven de boomgrens en in het sneeuwgebied. Het wordt kouder. Eerst loop je in de zon, lekker warm, dan in de schaduw en in de wind, dan is het koud. Je loopt steeds je kleren aan en uit te doen. Vier of vijf lagen kleren aan, maar uiteindelijk is het allemaal nat van het zweten. Natte kleren leg je dan onder je slaakzak, in de hoop dat door je warme lichaam 's nachts, je kleren de volgende dag weer droog zijn. Zoniet dan maar weer die natte kleden aan en goed doorlopen zodat ze dan toch een beetje drogen.

Uiteindelijk bereik je dan Base Camp. Tom had een Base Camp Whisky gekocht om het te vieren, maar die was niet te zuipen. Vies hoor! Wel gezellig en tof daar boven. Verder mochten wij niet gaan. Dat is alleen voor mensen die naar de top lopen en daar heel veel geld voor betalen. Dat is ook een zeer gevaarlijk stuk. Je moet een ervaren bergbeklimmer zijn. Zuurstofflessen mee, touw, haken, enzovoort. Niet voor ons.

Naar Base Camp loop je in 8 dagen naar boven en in 3 dagen weer naar beneden. Toen we weer in Namche Bazar aangekomen waren, vroeg schoondochter Bobo, kleindochter Zaya en Emmy of we iets eerder naar huis konden komen, door omstandigheden. Tom ging dat regelen. We moesten vijf mensen bij elkaar zien te

krijgen om de kosten van een helikopter te kunnen delen. Dat ging vrij snel. Eén was ziek geworden, twee hadden zeer pijnlijke voeten en één ervan was heel erg moe. Met ons erbij dus vijf man. Vliegen maar. Volgende dag om 8 uur kwam de helikopter naar een plateau, om ons op te halen en ons naar Lukla te vliegen. In Lukla had de gids twee plaatsen geregeld in een klein vliegtuigje om weer retour te vliegen naar Kathmandu en van Kathmandu moesten we het dan zelf regelen om naar Bangkok te kunnen vliegen. Dat was dus voor de balie staan hangen om de boekingen omgeboekt te krijgen, zodat we op dezelfde dag nog mee konden met een vlucht naar Bangkok. Gelukkig waren er nog vijf stoelen vrij en wij waren wachtlijst nummer vier en vijf.

Conclusie. Zoals Tom op Facebook plaatste: Het was een mooie tocht om nooit te vergeten, maar omdat de voorzieningen zeer matig tot slecht waren, is het dus één keer en nooit weer.

Nou dat was het dan, ons grote avontuur. Toch erg leuk, een vader-zoon weekend met z'n tweeën.

Robert (Rob) van Duin